

До кобзаря

Олена Пчілка

Кобзарю наш! Хвали не треба
Твоїм пісням, твоїм думкам.
Немов зоря з ясного неба
Вони піввіку сяють нам!

Та ще ясніш зоря блискуча
Твоєї слави засія,
Коли згадать, яка живуча
Була та думонька твоя:

Ти не позбувсь думок юнацьких,
Не одцуравсь ні в полоні,
Ні в диких нетрах азіацьких,
Де довгі роки йшли сумні...

О, часто думка молодая
Промінням грає, як зоря,
Немов прудка орлиця тая,
Під хмари високо ширя;

Та роки йдуть... весна минає
Тих молодощів золотих,
Життя багато навіває
Розчарування, дум смутних...

Холоне серце, гасне мрія,
Як сонце в хмарних небесах,
Зникає смілива надія,
Замість одваги — в серці страх...
І коли думка-жалібниця
Колишні пориви згада —
Юнацьких років зоряниця
Встає журливая, бліда:

"То був весняний шум потока,
То безрозумний ряд химер,
То мрії помилка глибока,—

Пора одуматься тепер!.."

Юнацька мрія одвернеться,—
Іде других шукать вона...
Душа ж холодна зостанеться,
Як пустка кинута, сумна...

Не дай господь дожить до того,
Щоб віру щиру загубить,
Позбуться пориву святого,
Руками думку задавить!

Кобзарю наш, почуй благання
І жить навчи нас так, як ти:
Щоб найсвятіші поривання
Аж до могили донести!